

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

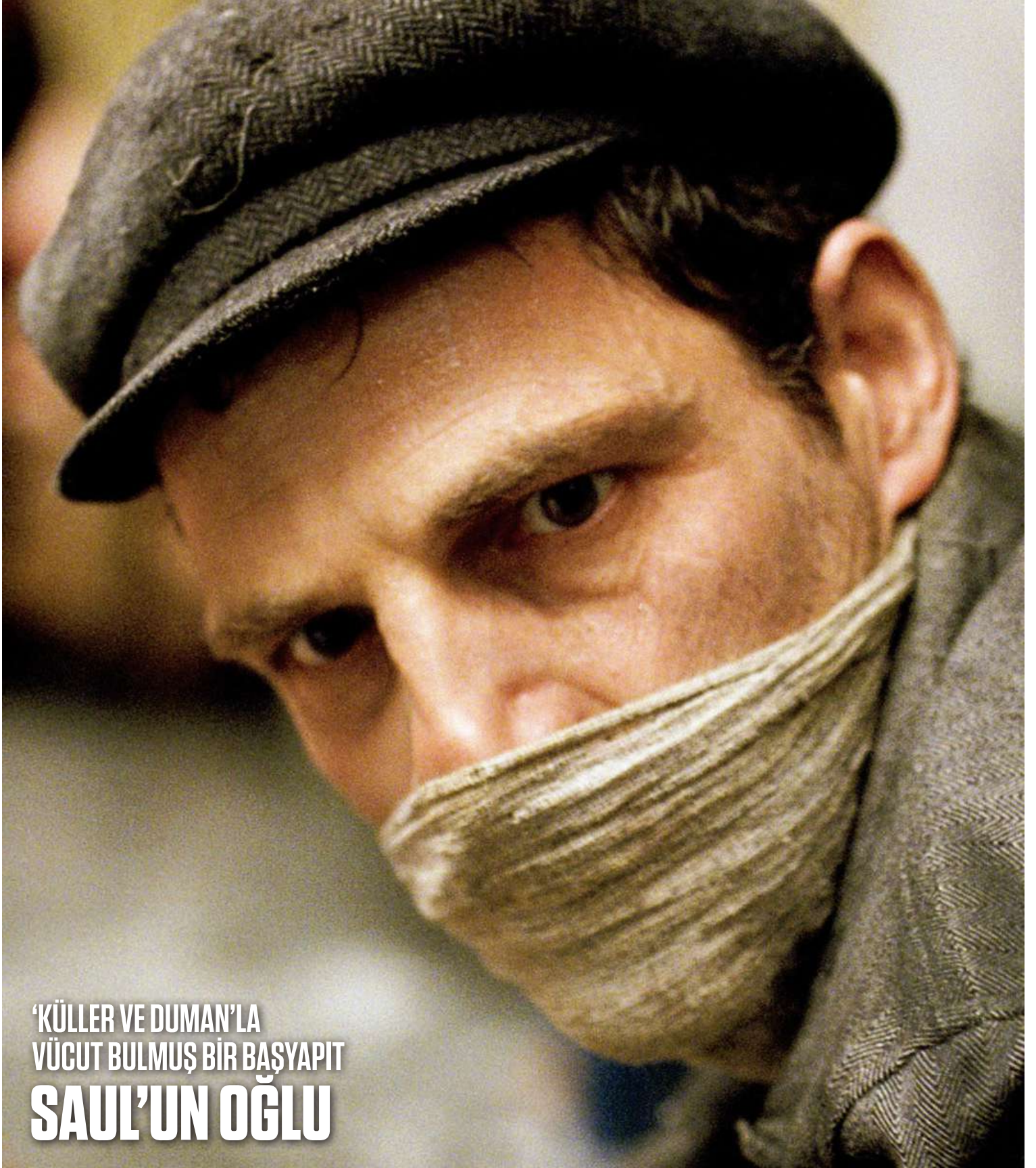
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'KÜLLER VE DUMAN'LA
VÜCUT BULMUŞ BİR BAŞYAPIT
SAUL'UN OĞLU

2016 OSCAR® ADAYI
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

2016 ALTIN KÜRE ÖDÜLÜ
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

★★★★★
The Guardian

★★★★★
Time

★★★★★
The Hollywood Reporter

★★★★★
Wall Street Journal

★★★★★
Los Angeles Times

★★★★★
Rolling Stone

★★★★★
The Telegraph

★★★★★
Village Voice

★★★★★
Indiewire

★★★★★
Paris Match

★★★★★
L'Express

★★★★★
Entertainment Weekly

★★★★★
NPR

★★★★★
RogerEbert.com

★★★★★
Screen

★★★★★
La Croix

★★★★★
CineVue

★★★★★
Salon.com

★★★★★
Hitfix

★★★★★
The Playlist

★★★★★
Femme Actuelle

“BU FİLMİ MUTLAKA İZLEMELİSİNİZ”
The Huffington Post

★★★★★
The A.V. Club

★★★★★
Consequence of Sound

★★★★★
The Globe and Mail

★★★★★
Le Parisien

★★★★★
The Irish Times

★★★★★
San Francisco Chronicle

★★★★★
Positif

★★★★★
Arizona Republic

★★★★★
Ouest France

★★★★★
The Verge

★★★★★
Boston Globe

★★★★★
The New Yorker

★★★★★
Washington Post

SAUL'UN OĞLU

S O N O F S A U L

19 ŞUBAT'TA SİNEMALARDA

fabula-

EDL

EURHYGES

m3

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİNİN BUGÜNKÜ SINIRLARI

ÜÇ OSCAR ÖDÜLLÜ GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ ROBERT RICHARDSON, Kİ KENDİSİ BU SENE DE "THE HATEFUL EIGHT"LE ÖDÜLE ADAY, GEÇEN HAFTA THE HOLLYWOOD REPORTER'A VERDİĞİ SÖYLEŞİDE GÖRÜNTÜ YÖNETMENLİĞİ KATEGORİSİNİN İKİYE AYRILMASI GEREKTİĞİNİ söyledi. Bir 'görüntü' sanatı olan sinemayla ilgili olan herkesin son yıllarda kafasından geçen bir tartışmayı dile döktü aslında Richardson. Günümüzde artık post prodüksiyonda filmlerin görüntü, ışık ve renkleriyle dijital olarak öylesine rahat ve yoğun oynanabiliyor ki, filmlerde geleneksel anlamdaki görüntü çalışmaları biraz gümbürtüye gidiyor. Tabii akıllara hemen 2013'te "Pi'nin Yaşamı"nda (Life Of Pi) görüntü yönetmeni Claudia Miranda'nın kadrırları geliyor. O filmin görüntüleri Oscar'a layık görülmüştü. Fakat özellikle deniz sahnelerindeki yoğun dijital müdahale meseleye vakıf olanları rahatsız edecek kadar yoğun. Richardson da filmin atmosferine bu derece etki eden görsel efektlerin yoğun olduğu filmler ile geleneksel biçimde yaratılan görüntülerin olduğu filmlerin ayrı kategorilerde değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyor. Bilhassa efekt yoğun filmlerde o filmin görüntülerinin görüntü yönetmeninin idaresindeki bilgisayar sanatçılarına ait olması biraz suları bulandırıyor.

Öte yandan, Richardson bu filmlerin nasıl ayrıştırılacağına dair yaşanacak zorlukların da farkında. Onu da itiraf ediyor: "Buradaki sıkıntı nasıl tanımlayacağımız" diyor, "Görsel efektleri yoğun bir film

ile görüntüleri klasik anlamda yaratılmış filmleri hangi oranlarla ayrıştıracağınızı tespit etmek son derece zor."

Dergi "Carol"ın görüntü yönetmeni Ed Lachman'dan da görüş almış ve o da daha açık bir dille Richardson'a destek veriyor. "Özgün biçimde yaratılmış görüntüler ile post dijital efektlerle yaratılan görüntüleri birbirinden ayırtırmak her geçen gün zorlaşıyor. Dijital olarak ışık yapabiliyorsunuz. Eğer yeterli zaman ve paranız varsa post prodüksiyonda ne isterseniz yapabiliyorsunuz. Yine de bunun kolay bir yanıtı yok. Her film çok zorlu."

Tartışmalar sürüp gidedursun Amerikan Görüntü Yönetmenleri Birliği dijital olarak yoğun filmleri kapsayacak biçimde ikinci bir ödül kategorisi koymayı tartışmaya başlamış bile. Gelgelelim, bunun tam karşısında konumlanan usta görüntü yönetmenleri de var. Örneğin "Mad Max: Fury Road"la bu sene Oscar'a aday olan John Seale. "Bir kategoriye daha ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum" diyor Seale, "Bence görüntü yönetmenliği negatiften başlayarak post prodüksiyona dek tek bir birim olarak tüm film üretim sürecini kapsamalı" diyor.

Görüntü yönetimi dalında bu seneki Oscar adaylarını tekrar hatırlayalım: "Carol", "Mad Max: Fury Road", "The Hateful Eight", "Sicario" ve "Diriliş" (The Revenant)... Aralarında en efekt yoğun film olarak herhalde "Mad Max: Fury Road" gösterilebilir. Yine de onu da 'görüntüleri geleneksel biçimde yaratılmış' bir film olarak nitelendirebiliriz.

Ne var ki, görüntü yönetmenlerinin bu tartışmaları önümüzdeki yıllarda bu kategoride bir 'çatallanma'ya yol açabilir.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** ALİ ULVİ UYANIK, JANET BARIŞ, CUMHUR CANBAZOĞLU,

TUNCA ARSLAN, ESİN KÜÇÜKTEPEİNAR, KAAAN KARŞAN, ERMAN ATA UNGU, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Saul'un Oğlu (Saul Fia); Gizli Dünya (Room);
Osman Pazarlama; Ayı Kardeşler: Kurtarma Operasyonu
(Boonie Bears, To The Rescue!).

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

16 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Oğuz Atay'ın "Günlük"ünden
Blake Edwards'ın "Tatlı Budala"sını (The Party) çıkarıyor.

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

F.W. Murnau'dan 'öncü' bir ustalık gösterisi: "Şafak"
(Sunrise: A Song Of Two Humans)... Okan Arpaç imzasıyla.

20 İTİRAF EDİYORUM

Esin Küçüktepepınar, "Sessiz Çığlık"ın (Louder Than
Bombs) merkez karakteri Isabelle Huppert'le konuştu.

22 TOPAZ

Deniz, insan ve balıkçılık üstüne deneysel bir belgesel:
"Leviathan"... Kaan Karsan imzasıyla.

24 DÜZENBAZ

Erman Ata Uncu, Hakan Bıçakçı'nın "Doğa Tarihi"ni günün
romantik komedilerinin antitezi olarak sinemaya uyarlıyor!

26 AİLE OYUNU

Guruldayan Kalpler; Git Başımdan.

30 GENÇ VE MASUM

"Saul'un Oğlu"nun yönetmeni László Nemes'in hazırlık
hamlesi: "Sabır" (Türelem)... Murat Özer imzasıyla.

32 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE

Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

arada
pencere

artline
films

arte

cinema

m

#HITCHCOCKTRUFFAUT

SAUL'UN OĞLU

★★★★★

ORJİNAL ADI Saul Fia

YÖNETMEN László Nemes

OYUNCULAR Eéza Röhrig,

Levente Molnár, Urs Rechn,

Todd Charmont,

Marcin Czarnik, Uwe Lauer

YAPIM 2015 Macaristan

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM M3 (Fabula)

**BUGÜN AĞIZLARININ
SULARI AKANLAR
BİLMELİDİRLER Kİ,
SAVAŞ ASKERLERİN
ÇATIŞMALARINDAN
İBARET DEĞİLDİR!
HERKESİ HEDEF ALAN
BİR CİNAYETLER
SİLSİLESİDİR.**

KORUNAKLI ZANNETTİKLERİ KÖŞELERİNDEN İŞTAPLA
SAVAŞMAYI TEŞVİK EDENLER, ISRARLA DERS ALMAMAYA
DEVAM EDİYORLAR: SAVAŞ, İNSANLARIN, TOPLU İSTERİYLE,
ÖLDÜRME ARZUSUYLA, ÖFKEYLE, GİDEREK BAŞKALAŞTIĞI VE
vicdanını aşamaz labirent duvarları arasına
hapsettiği bir çıldırma halidir. Gezegenin
gördüğü kayıtlı en büyük savaşta öldürülen/
kaybolan yaklaşık yetmiş üç milyon kişinin yüzde
altmış yedisi sivildir!

Bugün ağızlarının suları akarak savaşı
savunanlar bilmelidirler ki, savaş askerler
arasındaki çatışmalardan ibaret değildir!
Çocukları, yaşlıları, masum herkesi hedef alan bir
cinayetler silsilesidir. Nerelere, kimlere
uzanacağı belli olmaz! Bazen, bebek yüzü
gencecik bir çocuğu katil yapmaya zorlar
(Sıradan İnsanlar/Ordinary People, 2009); bazen
de önce eğitilmiş insanların kafalarına kurşun
sıkar (Schindler'in Listesi/Schindler's List, 1993)!

Savaş, insan suretindeki yaratıkların, farklı
dinden, mezhepten, ırktan oldukları için, bazen
eğlenerek can aldıkları katliamların toplu adıdır.
En fenası da, cinayetlerin sıradanlaştırılması;
'uzakta bir yerlerde' öldürülen insanları
seyredenlerin duyarsızlaşmalarıdır. Soğan
doğrarken parmağını kestiğinde acile koşacak
tiplere, makineli tüfeklerle taranan yüzlerce
insanın bir şey ifade etmemesi halidir.

Sinemada, savaşın içinde yer almanın ve insan
kalabilmek için çırpınmanın nasıl olduğunu tüm
gerçekliğiyle kafamıza vuran çok az sayıda
filmden biri ile karşı karşıyayız: 1977 Macaristan
doğumlu genç bir adamın, eğitim aldığı
alanlardan biri de tarih olan László Nemes'in ilk
uzun metrajlı filmi "Saul'un Oğlu" (Saul Fia).

Nemes'in esinlendiği filmin, 1985 yapımı,
Elem Klimov'un savaş üzerine yapılmış en çarpıcı
başyapıtların başında gelen "Gel Ve Gör" (Idi I
Smotri) olması, hiç şaşırtıcı değil. İkinci Dünya
Savaşı'nın doğu cephesinde genç bir çocuğun
yaşadıklarıyla uğradığı 'metamorfoz' ve cennet
gibi dünyaya inen karanlığın canlı olan her şeyi
biçmesi, yakıp kavurmasındaki dehşet, daha etkili

"Yalan Labirenti'nden (Im Labyrinth Des Schweigens) anımsayacağınız üzere, Alman milletinin büyük çoğunluğunun bilmediği ölüm merkezlerinin bu en ünlüsünde, tahminen 1,1 milyon Yahudi cesedi 'üretilmiş'. Saul ve diğer çalışanlar için, iş yetiştirme telaşı içinde bu üretim sıradanlaşmış; ancak bizler gibi fabrikaya yeni girenler için tahammül imkansız! Bıteviyelik içinde çalışan mahkumlar bir kaçış planına Saul'u da dahil ederlerken, o tek bir göreve odaklanıyor.

Filmin merkezinde, Saul'un kendine verdiği görevi var: Bu, vurulmadan önce son bir kez yüreğinin insan gibi atmasını sağlayacak ve yitip giderken bir umut ısıltısı bırakacak bir görevdir. Can çekişirken doktor tarafından öldürülen ve oğlu olduğunu düşündüğü (düşlediği) bir çocuğu haysiyetli bir şekilde toprağa vermek!

Nemes, özel olarak Auschwitz Toplama Kampı'nı ve soykırımı hikaye etmiyor; insanlık kırıntılarının bile yok edildiği bir ortamda 'görevine' odaklanan savaş kurbanı bir adamın trajedisini aktarıyor. Algıladığımız ve huzursuz olduğumuz bu yerin ağır ölümcüllüğü, Saul'un hissettiklerinin kusursuzca aktarılmasını sağlıyor. Onu, dilerse Bosna Hersek'te ya da Suriye'de bir çatışma bölgesine/kampa, Ege'de bir mülteci botuna yerleştirin. Benzer hikayeler savaşın olduğu ve insanlığın iflas ettiği her yerde karşımıza çıkabilir, çıkmaktadır. Savaş davulları çalanlar, bir manyağın fitilini ateşlediği en büyük savaşta gaddar Nazi'nin nefesini kestiği 'Saul'un oğlu' ile hayatında ilk kez gördüğü denizde boğulup cesedi sahile vuran Aylan'ın, aynı kötülükten beslendiğini görmezler mi?

1.37:1 görüntü oranıyla ruhumuzun cendereye sokulduğu ve 35mm film dokusuyla gerçeklik duygusunun hücrelerimize geçtiği bu film, savaşmayı hafifseyen aymazlara, hissiyatsızlara, iç mahkemelerinin kapısına zincir vurmuş merhametsizlere, özellikle seyrettirilmeli. "Saul'un Oğlu", sinemanın en güçlü filmleri arasına katılmakla kalmıyor, kötü bir geleceğin göz kırptığı insanlığı da adeta uyarıyor. Ve, Saul'u canlandıran aktör, şair, Bronx-New York'ta anaokulu öğretmeni Géza Röhrig'in (1967-) nasıl isabetli bir seçim olduğunun altını çizmek gerekiyor. Auschwitz'i gördükten sonra Hasidik Yahudiliği seçen Röhrig'in röportajlarını okumanızı öneriyorum.

Bu filme emeği geçen herkes teşekkürü hak ediyor.

Evlat hassasiyeti yüksek seyirciler için dayanması zor bir film!

nasıl anlatılabilirdi, bilemiyorum. "Saul'un Oğlu", daha dar bir sahada, aynı çarpıcılıktaydı.

Seyrederken savaşın insanlara neler yaptığına dair yukarıda yazdıklarımın tamamına tanık oldum; moral olarak sarsıldım; insanlığa dair umudumun neredeyse bittiği şu günlerde çok kötü hissettim. Ancak sonra, bir cehennemden içinden geçen Saul'u... Kan gölcüklerinde boğdurulan, fırınlarda yakılan, ateşlere atılan insan onurunun, erdemliliğin, ahlakın tamamıyla yok olmaması için bir amaca saplantı derecesinde bağlanan bu Sonderkommando üyesini düşündüm: Umut tomurcuğunu yüreğinde saklıyordu.

Saul, Auschwitz Toplama Kampı içinde zorla görev yaptırılan Yahudilerden biri. Tüm hikayeyi onunla birlikte/onun yanında, görüş açısı içine giren görüntüler üzerinden seyrederken, göremediğimiz fakat duyduğumuz seslerle, bu yirmi dört saat aralıksız çalışan fabrikanın işleyişine dahil oluyoruz: Ölüm kamplarında çalıştırılan mahkumlardan oluşan ve dört ayda bir yenilenen Sonderkommando birlikleri, trenlerle getirilenlerin 'kandırılarak' gaz odalarına girmelerine nezaret ediyorlar; öldürülmelerinden sonra yakılmaları, küllerinin nehre dökülmeleri işlerinde çalışıyorlar...

"SAUL'UN OĞLU",
SİNEMANIN
EN GÜÇLÜ FİMLERİ
ARASINA
KATILMAKLA
KALMIYOR, KÖTÜ
BİR GELECEĞİN GÖZ
KIRPTIĞI İNSANLIĞI DA
ADETA UYARIYOR.

David Bowie:
Dünyaya Düşen Kara Yıldız

DOSYA:
!f İstanbul'un
Gönül Çelenleri

Carol: Bakışların Tanıklığı

Fargo: TV'de Coen Dokunuşları

İzliyorum: Jonathan Rosenbaum

Saul'un Oğlu: Ölüsünü Gömemeyen Varlık

Kötü Kedi Şerafettin: Yetişkinlere Animasyon

Büyük Açık • Diren: Zamanı Geldi

El Club • Dheepan • The Lobster

+ HEDİYE AFİŞ:
SAUL'UN OĞLU ve CAROL

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

ŞUBAT SAYISI BAYİLERDE

GİZLİ DÜNYA

★★★★

ORJİNAL ADI Room

YÖNETMEN Lenny Abrahamson

OYUNCULAR Jacob Tremblay,

Brie Larson, Sean Bridgers,

Wendy Crewson, Joan Allen,

William H. Macy

YAPIM 2015 İrlanda-Kanada

SÜRE 118 dk.

DAĞITIM PinemaArt

BAŞTA SIRADAN BİR ANNE-OĞUL İLİŞKİSİNE BAKIYORMUŞ GİBİ GÖRÜNEN "GİZLİ DÜNYA", ZAMAN İÇERİSİNDE UFAK PATLAMALARLA YÜKSELEN, BEKLENMEDİK BİR HİKAYEYE DÖNÜŞÜVERİYOR.

OSCAR YARIŞINA AZ KALA ADAY FİLMER VİZYONDA TEKER TEKER YERİNİ ALIYOR. ÖZELLİKLE "FRANK" LE (2014) TANIDIĞIMIZ YÖNETMEN LENNY ABRAHAMSON YENİ FİLMİ "GİZLİ DÜNYA" (ROOM) İLE OSCAR YARIŞINA GİRDİ BİLE.

Başta sıradan bir anne-oğul ilişkisine bakıyormuş gibi görünen "Gizli Dünya", zaman içerisinde ufak patlamalarla yükselen, beklenmedik bir hikâyeye dönüşüyor.

Sıradan bir evin, sıradan bir odasında gibiyiz. Belki yoksul, yoksun bir ev diye düşünüyoruz başta. Uzun saçlarıyla bir çocuk odanın içinde salınıyor, bir kız çocuğu zannediyoruz. Oysa değil. Jack beş yaşına yeni basacak olan bir oğlan çocuğu. Çok geçmeden Jack ve annesinin bu oda dışında bir hayatları olmadığını anlıyoruz. Her sabah evindeki eşyalara günaydın diyen Jack'in, annesi, mısır gevreği, televizyonda gördüğü insancıkları ve akşamları eve gelen Nick dışında bir 'dünya'sı yok. Nick'in de yüzünü görmüyor, o geldiğinde dolaptan çıkamıyor çünkü.

Annesi bu küçücük odada Jack'e bir sığınak bulamayınca onu bir gardiropta bırakarak korumaya çalışıyor. Jack gidince de yanına alıyor, birlikte uyuyorlar. Bu odada doğup büyüyen, gün yüzü görmeyen Jack beş yaşına bastığında annesi ona daha önce anlatamadığı şeyleri anlatıyor. Kendilerince yaptıkları plan sayesinde de dünya ile tanışıyorlar tanışmasına ama bu başka dünya ile tanışma evresi düşündükleri kadar kolay olmuyor.

"Gizli Dünya"nın iki evresi var; oda ve dışarı, seyredirken bu iki sürecin de parçası oluyorsunuz, özellikle ilk kısım mekansal anlamda da kısıtlı olduğu için kompakt ve bütünlüklü bir biçimde ilerliyor. Seyirci de tek mekana hapsedilmişken sıkılmıyor çok, kimin ne olduğunu, odanın nasıl bir işlevi olduğunu anlamaya çalışıyor. Arada gelip giden Jack de bir gölge gibi, kötü mü iyi mi tam olarak anlayamıyorsunuz. İkinci evrede büyümlü olan şey

ise beş yaşına kadar dünyadaki herhangi bir şeyle tanışmamış olan Jack'in gökyüzünü, bulutları, çimeni görmesi ve tanınması. Onunla birlikte baştan keşfediyorsunuz dünyayı, baştaki çekincesini, içgüdüleriyle insanlardan kaçıp kendisine sığınmasını anlıyorsunuz.

Jack'in yeni tanıştığı dünya ilginç olduğu kadar korkutucu da, birdenbire birçok tepkiyi aynı anda vermek zorunda kalıyor Jack. Herkesi ve her şeyi aynı anda diri diri görüp anlamaya çalışıyor. Bilmediği bu dünyada neyi sevip sevmeyeceğini deneyimliyor.

Filmin iki farklı sürecinin de kendine özgü nüansları, ilginç tarafları var. Hikayenin kendisi bu anlamda seyirci için de cezbedici oluyor. Fakat genelde anneden ziyade Jack'in etrafında dolanan bir öyküye dönüşüyor. Böyle iki sacayağı olan bir süreçte yönetmenin de

özellikle bir denge kurma endişesi var gibi görünmüyor. Hal böyle olunca Jack'in iyi oyunculuğuyla da birlikte daha çok onun filmi oluyor, annenin yaşadığı büyük travma ise ancak geriden gelebiliyor. Oysa kapatılmış olma hali bile başlıbaşına anlatımı etkileyecek, klostrofobik bir süreç yaratabilecek temel bir durum. Fakat film bu temel meseleden çabucak sıyrılıp Jack'in dünyayı görme biçimine odaklanıp kalıyor.

Zaman zaman gerilimin, zaman zaman da hezeyanların geçiş üstünlüğü sağladığı bir atmosferde Jack yolunu bulmaya çalışırken seyirci de ona eşlik ediyor. Dönüp odayla vedalaşma vakti geldiğinde ise Jack odanın ne kadar küçük olduğunu fark ediyor, oysa içerisinde yaşarken büyük görünüyordu, artık geniş bir dünyanın parçası olduğundan doğup,

büyüdüğü yer küçücük kalıyor.

"Gizli Dünya" Oscar adayları arasında biraz daha kendi halinde bir film. Büyük sözleri, büyük bir anlatısı yok. Jack'i canlandıran Jacob Tremblay'in oyunculuğu ve filme olan katkısı sürükleyiciliğe de etki ediyor. Yine anne rolünde Brie Larson da çok iyi. İçinde yaşanan dünyanın bakmakla, görmekle, biçimlendirmekle, keşfetmekle büyüyüp küçülen esrareniz taraflarına odaklanırken seyircisinin de bunu kendisiyle birlikte keşfetmesini bekliyor. İki aşamalı bu keşfediş herkesin kendi 'dünya'sını sorgulatabilecek bir alan da açıyor.

Bazı şeyleri doğal akışında değil de biraz daha büyüdüğünde keşfetse nasıl olurdu dedirtiyor.

Kaçışın çok hızlı gerçekleşmesi, babanın kendi kızının yüzüne bakamaması gibi bazı durumlar boşlukta kalıyor.

**ZAMAN ZAMAN
GERİLİMİN, ZAMAN
ZAMAN DA
HEZEYANLARIN GEÇİŞ
ÜSTÜNLÜĞÜ SAĞLADIĞI
BİR ATMOSFERDE JACK
YOLUNU BULMAYA
ÇALIŞIRKEN SEYİRCİ DE
ONA EŞLİK EDİYOR.**

OSMAN PAZARLAMA

YÖNETMEN Togan Gökbakar
UYUNCULAR Şahan Gökbakar,

Mehmet Selim Akgül,
Liberat Niyoyandika,

Ferîştah Senem Yıldırım

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

(Çamaşırhane Film)

KABA KOMEDİNİN

DİBİ VE

HATTA ÖTESİ.

SADECE

ŞAHANCILAR'A...

TÜRKİYE BU 'UZUN VE YASSI' ADAMI ÇOK SEVİYOR. BU KEŞİN. RAKAMLARA BAKTIK; "GEN"DEKİ MİSAFİR OYUNCULUĞUNU saymazsak Şahan Gökbakar'ın bundan önceki beş filmiyle salonlara topladığı bileti seyirci sayısı tam tamına 22 milyon 183 bin 693. Film başına dört buçuk milyona yakın gişe demek bu. Bir de DVD satışlarını, TV gösterimlerini ekleyin. Muhteşem başarı. Yani, yerli sinema sektörünün bir numaralı fenomeni ve de rakipsiz lideri. "Düğün Dernek" ekibi biraz kafa tutar gibi şimdilerde, o kadar. Rakiplerden Cem Yılmaz, Ata Demirer, Şafak Sezer çok gerilerde seyrediyor.

Gaz çıkarsa da, kadınlara hakaret etse de, küfrün bini bir para olsa da kimin umurunda. Sektörü tıklar, tıklar işletiyor, milleti gülme krizine sokuyor ya, gerisi palavra. "Osman Pazarlama" bu başarının en zayıf halkası. "İvedik"lerin arasına başka filmler serpiştirme projesinin ilk halkası "Celal İle Ceren"de Ezgi Mola gibi güçlü bir komedi oyuncusuyla iyi paslaşan Şahan, bu kez tek kişilik şovu tercih etmiş. Yanlış yapmış. Recep İvedik değil ki bu; yeni doğmuş bir karakter.

Yine kolayına kaçıp mizahı da güncel durumlar, olaylar üzerinden yakalamayı denemiş. Popüler TV programları, dindar kitle, göçmenler, tüketim çılgınlığı, polisin biber gazı, paraya tapanlar, reklamlar, vs. Mahalle ve aile kavramı, çalışarak başarıya ulaşma, umutlu olma gibi her daim iş yapmış ulvi malzeme de cabası tabii.

Ferhan Şensoy'un Adnan Pazarlama'sı, "Bizimkiler" dizisinin Halil Pazarlama'sı ve de Osman Pazarlama. Sonuncunun farkı mucitliği. Aslında, hayli ekmek yedirecek bir adım...

Ülke dışında taharet sorununu bitirecek buluş, biber gazının zararlarını anında giderecek sistem, osuruğun kötü etkilerini donda engelleyecek parfümlü filtre aparatı ve diğerleri. Kaba komedinin dibi ve hatta ötesi.

Sadece Şahancılar'a...

Skeçlere başvurulmaması konu bütünlüğü yaratabilmiş.

Göçmen işçiler üzerinden ırkçı mizah ayıp.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

AYI KARDEŞLER: KURTARMA OPERASYONU

ORJİNAL ADI Boonie Bears,
To The Rescue!

YÖNETMENLER Ding Liang,
Fuyuan Liu)

SESLENDİRENLER Rick Jay Glen,
Siobhan Lumsden, Paul
'Maxx' Rinehart

YAPIM 2014 Çin-ABD

SÜRE 95 dk. **DAĞITIM** Bir Film

**KIVRAK ÇİZGİLERİ VE
DİNAMİK SENARYOSUYLA
HOLLYWOOD
TÜRDEŞLERİNİ ARATMAYAN
BİR ANIMASYON.**

A NİMASYON ALANINDA, TÜRKİYE DAHİL DÜNYA ÇAPINA YAYILAN ÜRETİM ZENGİNLİĞİ EN ÇOK ÇOCUKLARA YARIYOR. Arada berbat örnekler olsa da, çoğu belli bir kaliteyi yakalayan her türden animasyon, küçük seyircileri sinema salonlarına çekmeyi başarıyor. “Ayı Kardeşler: Kurtarma Operasyonu” da, bu hiç bitmeyecek furyanın iki yıl önce üretilmiş keyifli bir örneği. Çin ve Amerikan sinemasının ortak ürünü olan ama yönetmenlerinden dolayı daha çok ‘Çin malı’ sayılabilecek yapım, 2011’de TV için üretilen aynı adlı dizinin uzun metraj sinema uyarlaması.

Öyküde önce ormanda ağaç kesen oduncu Vick’le tanışırız. Bir gün civarda bir araba kazası meydana gelince Vick, o arabanın bagajında bulduğu elektrikli testereyi çalar. Derken, ‘ayı’ kahramanlarımız Briar ve Bramble devreye girer. Ağaçların kesilmesine engel olmak için oduncuyu ormandan kovalamaya çalışan ayı kardeşler, bu yetmezmiş gibi daha büyük bir ‘bela’ya bulaşır.

Ormanda kaybolan bir yaşındaki küçük bir kız çocuğu, oduncunun peşine takılmıştır. Oysa

herkes çocuğun kaçırıldığını düşünür. Tabii ayı kardeşler de aynı görüştedir ve minik kızı ‘kötülerden’ kurtarıp sağ salim ailesine teslim edebilmek için müthiş bir maceraya atılırlar.

Küçük kız devreye girdikten sonra “Problem Çocuk” ve “Evde Tek Başına” gibi komedi filmlerinin tadını yakalayan, ilerleyen bölümlerde ise “Bebek Firarda”nın sularına yelken açan bu neşeli animasyon, baştan sona eğlencenin eksik olmadığı, küçüklerin yanı sıra büyüklerin de zevkle izleyebilecekleri bir prodüksiyon. Kıvrak çizgileri ve dinamik senaryosuyla Hollywood türdeşlerini aratmayan yapım, hikaye ormandan şehre kaydıkça aksiyona da evriliyor ve 3D’nin de avantajlarını kullanarak heyecanla finale ulaşıyor. Önemli değilse de, hafta sonu çocuklarla izlemek için doğru bir seçenek.

Bir yaşındaki minik kız, gerçekten aşırı şirin.

Klasik olup da hatırlanacak bir animasyon değil.

AYI KARDEŞLER:
KURTARMA OPERASYONU

GİZLİ DÜNYA

OSMAN PAZARLAMA

SAUL'UN OĞLU

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AYI KARDEŞLER: KURTARMA OPERASYONU		★★					
GİZLİ DÜNYA / ROOM	★★★★★	★★★★★		★★★	★★★	★★★	
OSMAN PAZARLAMA					★		
SAUL'UN OĞLU / SAUL FIA		★★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★	
AŞKIN SEÇİMİ / THE CHOICE				★★			★★
CAROL		★★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
DANİMARKALI KIZ / THE DANISH GIRL	★★★	★★★		★★★	★★★	★★★	
DEADPOOL	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★	★★★	★★★★★
DEDEMİN FİŞİ	★			★★	★	★★	
DİRİLİŞ / THE REVENANT	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★	★★★★★	★★★★★
DÜNYANIN EN GÜZEL KOKUSU	★★			★★			
GENÇLİK / YOUTH	★★★★★	★★★		★★★★★	★★★	★★★★★	
HER ŞEY AŞK TAN	★						
HESAPTA AŞK				★★★			
İFTARLIK GAZOZ	★★★		★★	★★★	★★	★★★	★★
IP MAN 3 / YIP MAN 3			★★	★★			★★★
KÖTÜ KEDİ ŞERAFETTİN	★★★★★			★★★	★★★	★★★	★★★★★
MEL-UN	★						
SESSİZ ÇIĞLIK / LOUDER THAN BOMBS					★★★		
SPOTLIGHT	★★★★★	★★★★★	★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★
TEMELE İLE DURSUN İSTANBUL'DA	★						
YALAN LABİRENTİ / IM Labyrinth DES SCHWEIGENS					★★★		
ZOR SAATLER / THE FINEST HOURS					★★		
GİT BAŞIM DAN				★		★★	
GURULDAYAN KALPLER			★★★	★★★	★★	★★★	

OĞUZ ATAY'I YORAN "THE PARTY"

“Böyle bir insan **ne yapabilir?** Ya bütün hayatınca, kendinin ne olduğunu **bildiği** için hiç kıpırdamadan, **tırnağını bile oynatmadan** bir köşede oturur; ya da **-Peter Sellers gibi-** bir kere başlayınca **tutamaz kendini** artık.”

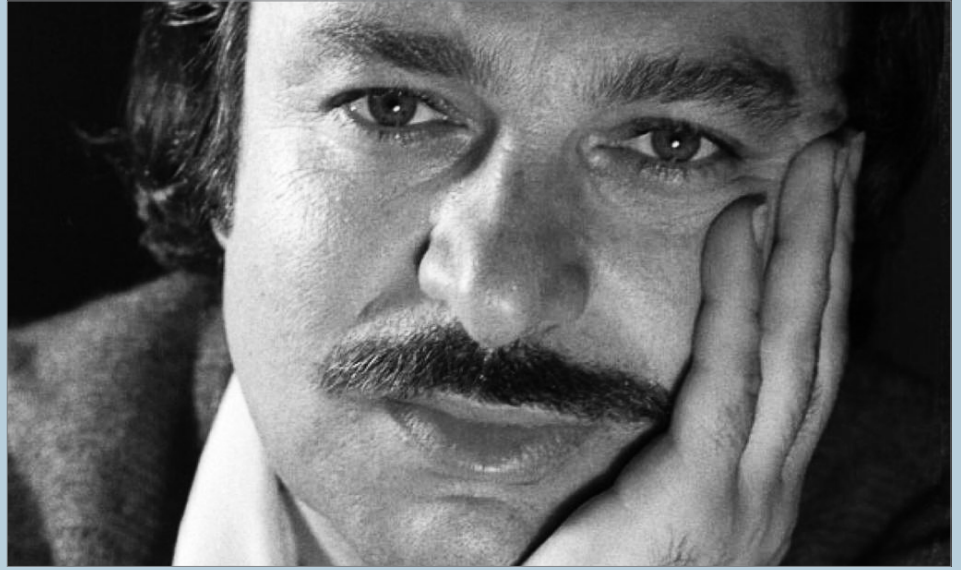
BLAKE EDWARDS'IN EN SEVDİĞİ FİLMLERİNDEN BİRİDİR 1968 YAPIMI “TATLI BUDALA” (THE PARTY). AMA NE YALAN SÖYLEYİYİM, YALNIZCA BİR BLAKE EDWARDS FİLMİ OLDUĞUNDAN SÖZ ETMEK BÜYÜK

bir haksızlığa yol açar; çünkü aynı zamanda da büyük bir Peter Sellers filmidir. Müthiş bir ortak-yapımdır... Doğu'nun ve Batı'nın, paranın ve parasızlığın, Hollywood ışıltısının ve gerçeklerin alabildiğine yalın bir üslupla süper-komedi olarak sunumu söz konusudur. Beceriksiz, şapşal, sakar ama son derece kibar ve iyi niyetli bir figüran olan Hintli Hrundi Bakshi, bir film çekimini berbat ettikten sonra yanlışlıkla davet edildiği Hollywood partisinde de bir dizi skandala yol açacaktır. Çekim sırasında sakarlığı nedeniyle havaya uçurduğu kale gibi yapımcının partisinde de ‘infilaklara’ neden olacaktır.

Amacım “Tatlı Budala”yı anlatmak, altından girip üstünden çıkmak, yıllar sonra ‘hiç duyulmamış-yazılmamış’ bir tahlile soyunmak değil. Örneğin Atilla Dorsay “Yönetmenler, Filmler, Ülkeler” kitabının ilk cildinde yer alan 1970 tarihli bir yazısında, “Aslında uzun bir incelemeyi hak eden bu mütevazı, fakat önemli film...” diye söz ediyor ve “Sinema tarihindeki yerini alacaktır” diye de not düşüyor.

Aslında yıllar önce okumuştum Oğuz Atay'ın “Günlük”ünü, fakat dikkatimi hiç çekmemiş, üstünde hiç durmamış olmalıyım; Atay “Günlük”ün daha ilk sayfasında “The Party”den hayli ilginç vurgularla, uzunca biçimde söz ediyor. 26 Nisan 1970'te şöyle yazmış defterine Oğuz Atay:

“Bugün, Blake Edwards'ın -başoyuncu Peter Sellers- The Party adlı filmi gördüm. İyi niyetli ve korkunç sakar bir adamın hikayesi. İlk defa bir komedinin, beni bu kadar yordugunu, bana acı geldiğini gördüm. Böyle bir insan ne

yapabilir? Ya bütün hayatınca, kendinin ne olduğunu bildiği için hiç kıpırdamadan, tırnağını bile oynatmadan bir köşede oturur; ya da -Peter Sellers gibi- bir kere başlayınca tutamaz kendini artık. Peki bu adam ne yapsın? Benim yaptığım gibi, yıllarca yaşamasın mı? Sonunda tabii, bir kız çıkıyor ve onun kalbini anlıyor. Efendim? Filmin bitişi böyle. Filmin bitişi böyle. Benim hayatımın bir kısmı da böyle oldu. Fakat film gibi hayat bir yerde bitmiyor. Filmin devamı, Sevin'e Londra'da anlattığım gibi oluyor: ‘Suç ve Ceza’da Marmaledev, sarhoşları heyecanlandıran bir cennet hikayesi anlatır ve sonunda hepsinin içeri alındığını, cennetin kapısında bekleyen Marmaledev gibi serserilere de ‘gelin hergeleler siz de...’ denir. Sonra... Sonra içerde hadise çıkarıyorlar, masaları devirip, aynaları kırıyorlar. Cehaletten, görmemiş olmaktan tabii. Tekrar dışarı atılıyorlar sonunda. Sevin, ‘Artık meseleni sanat haline getirdin’ dedi.

Doğru ya, sanat eseri ile insan, yaşar mı bir insanla yaşadığı gibi. Peter Sellers'ı seyretselerdi, nasıl kendilerini tutamadıklarını anarlardı. Bir gülüş, bir tatlı söz onu baştan çıkarır; bir bakıma zararlıdır. O tatlı bakışın sahibi, sonra, içine düştüğü ümitsiz pişmanlıktan kurtaramaz onu. Bu ağırlığı da kimse çekemez (...) Şimdi yalnızlığımı ve çaresizliğimi daha iyi görüyorum.”

Birkaç sayfa sonra da bir başka filmden söz ediyor Atay: “Joseph Losey'in ‘Secret Ceremony’ adlı bir filmi seyrettim. Yordu beni. Londra'yı, kırmızı, iki katlı otobüsleri görmeye dayanamadım.”

Oğuz Atay'ın “The Party”den de “Secret Ceremony”den de ‘yorgunlukla’ söz etmiş olması eminim ki dikkatinizi çekmiştir. Bunun gibi, “Peki bu adam ne yapsın? Benim yaptığım gibi, yıllarca yaşamasın mı?” sorusu da tam Oğuz Atay’a göre...

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ŞAFAK

Sinema sanatının erken dönem en büyük ustalarından **F. W. Murnau'nun** Hollywood'a davet edildikten sonra çektiği ilk film olan **“Şafak” (Sunrise: A Song Of Two Humans, 1927)** muhtemelen sessiz sinemanın da başyapıtlarından. **Dışavurumculuk** akımının izlerini taşımasıyla, şoke edici giriş bölümü ve finaliyle, katıksız bir sanat eseri var karşımızda. **Üç Oscar'lı** “Şafak”, dönemin efsane aktrisi **Janet Gaynor'ı** da en taze haliyle huzurumuza getiriyor.

HAYATI BOYUNCA 'ÖLÜM'DEN KORKAN VE BİRAZ DA BU SAPLANTININ ETKİSİYLE SINEMASINI ŞEKİLENDİREN, FİLMLERİNE BU DUYGUYU DAİMA DÖŞEYEN F.W. MURNAU, 43 YAŞINDA BİR ARABA KAZASINDA HAYATINI KAYBEDER. ONU TANIYANLAR, 'ÖLÜM' DUYGUSUNDAN ÖTÜRÜ HALETİRÜHIYESİNİN İYİ OLMADIĞINI, BU KAZANIN DA belki bir çeşit 'intihar' olabileceğini dillendirir ancak 'gerçek', onun ölümüyle birlikte sır olur.

Fritz Lang'la birlikte sadece sessiz dönem Alman sinemasının değil, dünya sinemasının da en büyük ustalarından olan Murnau, meşhur 'ekspresyonist' (dışavurumcu) akımın da sinemadaki kapitanlarındandır. “Şafak”tan önce kendisini dünya aleme tanıtan “Nosferatu” (Nosferatu, Eine Symphonie Des Grauens, 1922), “Son Adam” (Der Letzte Mann, 1924) ve “Faust”ta (Faust: Eine Deutsche Volkssage, 1926) kendine has estetik anlayışı ve görsel arayışlarla adeta bugünün sinemasının temellerini atar Murnau...

Hermann Sudermann'ın kısa hikayesi “Tilsit'e Bir Gezi”den (Die Reise Nach Tilsit) Carl Mayer senaryosuyla sinemaya uyarlanan “Şafak”, aslında Fox film şirketinin ‘daveti’ üzerine gerçekleşmiş bir yapıttır. Ünü o dönem kıtaları aşan Murnau, William Fox tarafından ‘ekspresyonist’ bir film yapması için Hollywood’a davet edilir. Yönetmen, gelir gelmez yaptığı ilk film olan “Şafak”ta, o güne kadarki

tüm birikimini ve maharetini süzgeçten geçirerek ortaya döker. Daha giriş bölümünde parmak ısırtan süperpozelerle seyirciyi (bugün dahi) büyülemeyi başarır. Farklı görüntülerin üst üste bindirilmesiyle elde edilen sahneler adeta tablo gibidir. Çekim yaparken ekranın bir tarafını karartıp, ikinci çekimde diğer tarafı karartarak üst üste bindirmeler yapan Murnau, bu çok özel ‘görsel arayış’ta müthiş bir sonuç elde eder. Nitekim 1929’da düzenlenen ilk Oscar töreninde ‘En Özel ve Sanatsal Yapım’ dalında ödül kazanır.

Film özetle, şehirli bir ‘kötü kadın’ın köylü bir çiftin yuvasını yıkma çabası üzerine kuruludur. Tatil mevsimi görüntüleriyle başlayan filmde, büyük şehirden deniz kenarındaki bir köye gelmiş ‘vamp’ bir kadının (Margaret Livingston), yaz bittikten sonra da buradan ayrılmadığını öğreniriz. Yaz boyunca yakışıklı, evli bir adamı (George O'Brien) baştan çıkaran kadının daha korkunç planları vardır aslında... Aşık olduğu bu yakışıklı köylüyü beraberinde büyük şehre götürmek ister. Öte yandan evde küçücük bebeğiyle, güzeller güzeli karısı (Janet Gaynor) gözyaşları içinde sevdiği adamı beklemektedir. Şehirli kadın sonunda ağzındaki baklayı çıkarır. Adama, karısını denizde boğmasını ve olaya kaza süsü vermesini ister. Plan uygulamaya geçtiğinde ise adam pişman olacak, son anda vazgeçecek, birlikte şehirde bütün gezip dolaşacaklar ancak

gece sandalla köye dönerken korkunç bir fırtına patlayacaktır.

Hikâyeye anonim bir hava verebilmek için karakterlere isim vermeyen Murnau, hep nefret ettiği (sessiz sinemada mecburen kullanılan) ara yazılardan da olabildiğince kaçınır filmde. Bazı ara yazıları şiirselleştirirken, bazılarıyla da görsel olarak oynar; yazı efektleriyle seyirciyi şaşırtır. Finale doğru ise neredeyse hiç ara yazı kullanmaz.

Yapıta görsel olarak da imzasını kalınca atmak isteyen Murnau, görüntü yönetmenleri Charles Rosher ve Karl Struss'un nefes kesici ustalıklarından faydalanır. Bazı sahnelerde milimetrik simetriler yaratırken, karakterlerin karanlık ruh hallerini göstermek istediğinde ekspresyonizmin çarpık şekillerinden, kuralsız hacimlerinden, gölgeli atmosferinden faydalanır.

Karı-kocanın gezdikleri şehir de aslında settir. Dönemin parasıyla 200,000 dolara mal olan bu set, daha sonraki yıllarda pek çok Fox prodüksiyonunda kullanılır. Öte yandan bugün dahi üzerinde hayli düşünerek ve uğraşarak yaratılabilen uzun plan sekanslar, kameranın adeta uçuyormuş gibi kullanılması, denizde geçen sahnelerdeki özel efektler 1927 yılı için şaşırtıcı, ama Murnau gibi bir deha için ustalık göstergesi olan dokunuşlardır.

Sessiz bir film olduğunu asla hissettirmeyen sayılı yapıtlardan olan “Şafak”, aynı zamanda Fox Movietone ses sistemini kullanan ilk uzun metraj filmidir. O yıllarda sessiz filmler gösterilirken sinema salonunun bir köşesinde piyanoyla filme eşlik edilirken, Fox Movietone tekniği sayesinde konuşmalar değilse de müzik ve ses efekti filme monte edilir. Böylece özellikle dans sahnelerinde orkestranın çaldığı müzik, senkronize halde beyazperdede görülüp dinlenebilmektedir.

Film, Fox şirketinin beklentilerinin aksine gişede umulan olağanüstü ilgiyi görmez. Daha fenası ise, filmin orijinal Amerikan versiyonunun 35mm negatiflerinin, 1937’de Fox’ta meydana gelen bir ‘nitrat’ yangınında yok olup gitmesidir. Sağlam kalabilen baskılardan yeni bir negatif oluşturulur ve film ancak bu şekliyle günümüze ulaşır.

“Şafak”, 1989’da Amerika’daki Kongre Kütüphanesi tarafından ‘kültürel, tarihi ve estetik açıdan çok önemli’ olarak ilan edilerek Ulusal Film Dairesi’nde koruma altına alınır. 2002’de İngiliz Film Enstitüsü tarafından “Potemkin Zırhlısı”yla beraber sinema tarihinin en iyi yedinci filmi seçilir.

En iyi sanat yönetimi dalında Oscar’a aday olup, en iyi film, kadın oyuncu (Gaynor) ve görüntü ödülleri alan yapıt, her sinemaseverin ‘ölmeden önce’ mutlaka görmesi gereken dev klasiklerden biri.

“HER FİLM BİR MACERA!”

Fransız sinemasının büyük isimlerinden **Isabelle Huppert**, geçen hafta gösterime giren “**Sessiz Çılgılık**”ta (Louder Than Bombs) bir savaş fotoğrafçısını canlandırmıştı. Esin Küçüktepepınar, canlandırdığı karakterlerden **Nuri Bilge Ceylan**’a uzanan bir söyleşi gerçekleştirdi.

AŞIK BİR KIZIN HAYAL KIRIKLIĞI (DANTELCİ KIZ / LA DENTELLIÈRE; 1977), İŞÇİ SINIFININ LANETİ (SEREMONİ / LA CÉRÉMONIE; 1995) YA DA TUTKULARIN KESKİNLİĞİ (PIYANIST / LA PIANISTE; 2001); ISABELLE HUPPERT her filmde illaki bizi sarsıyor. Geçen hafta vizyona giren “Sessiz Tanık”ta (Louder Than Bombs) da bir savaş fotoğrafçısı olarak karşımızda. Çok çalışıyor ve yılda ortalama dört beş filmde rol alıyor ama “Severek yaptığınız sürece işiniz angarya gelmez” diyor. Geçen yıl Cannes’da yaptığımız bu söyleşiyi “Sessiz Tanık”ın vizyona girmesi vesilesiyle toparladığım Berlin’de de yeni bir filmi var; boşanmış orta yaşlı felsefe öğretmenini canlandırdığı “L’Avenir”deki güçlü ama aynı zamanda yumuşak ve iç burucu performansıyla ödül alsa yeridir, ama zaten Cannes’dan Venedik’e sayısız helkelciği var. François Ozon’dan Michael Haneke’ye, Avrupa sinemasının en bilinen yönetmenleriyle

çalışmış ama elbette “Her şeyim” dediği Haneke’yi tek geçiyor. Başkanlığını yaptığı Cannes jürisinde yer alan Nuri Bilge Ceylan’ın sinemasına da hayran, “Umarım bir gün birlikte çalışırız” diyor.

Üç filmle birden Cannes’dasınız (2015), yıllar içinde insan alışıyor mu ön planda olmaya?

Biraz. Tabii ki burası memleketim ve festivale sık sık katılma şansını buluyorum. Ama kırmızı halıya çıkmak çok havalı görünse de bazen biz oyuncular için bile çok zor olabiliyor. Doğru duruş, doğru bakış, doğru adımlar; bunlar işin yüzeysel kısmı ama daha derinden giden şey sonuçta filmin nasıl karşılanacağı. Film beğenilecek mi, siz iyi misiniz gibi sayısız endişe oluyor. Yani kırmızı halı endişesi diye bir şey var sahiden. Kalabalıklar arasında bazen zor olabiliyor hayat. Bazen de sanki benim

festivalimmiş gibi havalara girebilirim ama doğrusu her Cannes’a gelişte farklı hissediyorum, çünkü her seferinde buraya farklı filmlerle geliyorsunuz.

Michael Haneke misali üstatlarla olduğu kadar “Sessiz Tanık”taki gibi genç yönetmenlerle de çalışıyorsunuz. Nasıl seçiyorsunuz projeleri?

Benim için yönetmen çok önemlidir, çünkü bizler sinemanın bir yönetmen sanatı olduğunu bilen bir kuşakız ve öyle bir kültürde yaşıyoruz. Yönetmenler farklı kültür ve ülkelerden gelebilir ama sinema evrensel bir sanat. Dolayısıyla filmini izlediğinizde o yönetmeni de tanımış oluyorsunuz. Senaryolar farklılaşsa da anlatmak istediği meselesini kavriyorsunuz. Yani önce yönetmen sonra da senaryo önemli benim için. Bazen senaryoyu okumadan bile kabul ettiğim teklifler gelir. Örneğin Michael Haneke size bir teklifle gelirse, “Aman önce senaryoyu okuyayım” demezsiniz! Haneke benim için her şey demek. Sadece yönetmen veya sanatçı değil, her şeyim! Onunla gözüm kapalı her yere giderim! Genç ve yetenekli yönetmenlerle de çalışmak ayrı bir şans. Beni tercih ettikleri için minnettarım.

Çok çalışıyorsunuz, yorulmuyor musunuz?

Hayır. Umarım çok çalışmıyorumdur ama sinemayı çok seviyorum ve ancak

çocuklarından ve ailesinden uzaklaştırılabilir. Bunu anlamaya çalıştım.

Yani korkunç şeylere tanık olduktan sonra eve dönmek pek de mutlu sona benzemiyor.

Elbette korkunç acılara, savaşlara ve ölümlere tanık olduktan sonra insan nasıl aynı kalabilir ki! Halbuki ailesi orada, yani bir anlamda aynı ve benim karakterim tanık olduklarıyla değişiyor. Oysa ki diğerleri ancak haber bültenlerinde gördükleri kadar etkileniyorlar.

Festivalde aynı zamanda “Aşk Vadisi / Valley Of Love” filmiyle yarışıyorsunuz; Gérard Depardieu ile birlikte çok eğlendiğiniz söyleniyor, doğru mu?

Tabii ki! Gérard ile çalışmak bir ayrıcalıktır! Küçük bir film ama çölde çekince tabii ki sıcak çok etkiledi bizi, mahvolduk aslına bakarsanız ama çok iyi vakit geçirdik.

Bu filmin tonu “Sessiz Tanık”tan yumuşak olsa da sonuçta çocuklarını kaybeden bir çift hakkında. Duygusal açıdan zorlayıcı olmadı mı? Özellikle rol arkadaşımızın gerçek hayatta çocuğunu kaybettiği düşünülürse...

Evet ama Gérard bu konuda çok sakin kalmayı başardı, hayatta çok şeyi başarmış ve kendi dünyasında yükselebilmış bir insan. Belki bir anlamıyla terapi de olmuştur ona. Tabii ki bir anne veya baba için evladını kaybetmek korkunç bir şey, hayal bile edemiyorum. Son derece vahşi, zamansız, doğaya aykırı bir şey! Bu nedenle filmin tonunu çok sevdim. Acıyı anlıyor ama onu içinizi oyucu şekilde değil, empati kurabileceğiniz şekilde anlatıyor. Bu konularda duygu sömürüsü yapmak çok kolay ama bu film dürüst davranıyor.

Nasıl hazırlamıyorsunuz böyle rollere?

Bilemiyorum... Galiba anlamaya çalışmak en önemlisi. Empati kurmaya çalışmak ve bunu içinizden dışarıya akıtmak, duygularınızın sezilmesine izin vermek. İnanın bazen bilmiyorum. Aslında belirli bir metodum yok sanki. Her seferinde farklı. Genç oyunculara teknik veya metot verebilecek durumda değilim sanki. Yani büyümlü bir şifrem yok. Çok okumak, gezmek, insanlara kalbinizi açmak, yeri gelince içinize kapanmak gibi insani şeyler yapıyorum.

inandığım projeleri kabul ediyorum. Gerektiğinde oturup teklif beklemem, istediğim bir şey varsa ben de giderim, çünkü önemli olan istediğiniz bir filmde çalışmaktır ve sevdiğiniz bir şeyi yaparken çok da yıpranacağınıza pek inanmıyorum. Benim için her film bir macera, bir keşif. Böyle hissedince de hiçbir şey angarya olmuyor.

Sizin Cannes’da başkan olduğunuz yıl Nuri Bilge Ceylan da jürideydi. Önceden tamıyor muydunuz, jürideki işbirliğiniz nasıldı?

Harika bir deneyimdi, çok verimli vakit geçirdik. Bence müthiş bir yönetmen! Tabii ki filmlerini önceden biliyordum, Fransa’da vizyona çıktılar. Cannes’da da ödül almıştı zaten. Ama aynı jüride olmak onu kişisel olarak tanımamı sağladı. Çok verimli bir işbirliği oldu, çok şey öğrendiğimi düşünüyorum ondan. Çok

etkileyici bir sineması var.

Nedir size etkileyici gelen?

İnsan ruhundan korkmuyor. Yavaşça ve detaylı bir şekilde ilerliyor ve bunu alttan alta yapıyor. Bu da müthiş bir incelik gerektirir. Ayrıca oyunculuklar müthiş. Demek ki yönetmen olarak oyuncusundan en iyisini almayı kafaya koymuş, onlardan vazgeçmiyor. Bir oyuncu megaloman olsa da sürekli kendinden şüphe eder ve ancak iyi bir yönetmen ondan en iyi performansı alabilir. Umarım bir gün birlikte çalışabiliriz.

“Sessiz Tanık”ta bir savaş fotoğrafçısını canlandırıyor sunuz, olayın duygusal boyutuna nasıl hazırlandınız?

Her işte olduğu gibi özel hayatınızın ritmiyle iş hayatınızın uyuşmadığında sorunlar yaşıyor. Hele ki bu filmdeki gibi bir savaş fotoğrafçısı olmak, evet müthiş bir yalnızlık duygusu yaratabilir, anneyi

LEVIATHAN

Lucien Castaing-Taylor ve Verena Paravel'in 2012 yapımı deneysel belgeselleri **“Leviathan”**, deniz, insan ve balıkçılık üzerine bir film. Eşsizliğini mekana karşı takındığı tavırdan ve **muazzam** tavizsizliğinden alıyor. “Leviathan”, **kendinden başka** hiçbir belgesele benzemiyor.

SİNEMADA “LEVIATHAN” ADI ANILINCA, AKLA ELBETTE Kİ RUS YÖNETMEN ANDREY ZVYAGINTSEV’İN RUSYA’DAKİ SOSYAL VE POLİTİK YOZLAŞMAYI ELE ALDIĞI 2014 YAPIMI FİLMİ GELİYOR VE GELMEYE DEVAM EDECEK... POLİTİKADA İSE THOMAS HOBBS’UN 1651 TARİHLİ SİYASET BİLİMİNİ DERİNDEN SARSAN VE ETKİLEYEN EFSANEVİ ESERİ...

Hobbes, insanın olanca kötücüllüğüne karşı düzeni sağlamakla görevlendirilmesi gereken devleti, özgürlüklerin devredilmesi şart bir canavar, bir ‘Leviathan’ olarak tanımlamış ve teorisini bu fikir etrafına kurmuştu. 2012 yapımı belgesel “Leviathan” da ismini benzer bir bağlama refere ediyor elbette.

Bu kez bir balıkçı gemisinde, bedenleştirebildiğimiz yalnızca iki aktörün olduğu bir gerçekliğin sınırlarındayız. Bir tarafta isterse dünyayı insanların başına yıkma kudreti olan bir canavar, bir deniz var. Öteki tarafta ise dünyayı kendi başına yıkmakla meşgul başka bir canavar, insan... Harvard Üniversitesi’nin Duyusal Etnografya Laboratuvarı’nda çalışan iki akademisyen, Lucien Castaing-Taylor ve Verena Paravel, böyle bir denklem kuruyorlar müdahalesiz belgesellerinde. Ardından birkaç kamerayı denizin ortasında devrilmeden durmaya çabalayan bir gemiye salıyorlar.

“Leviathan”, ticari balıkçılığı merkezine alıyor. Bütün dünyaya ithal edilen bu deniz hayvanlarının nasıl bir metodoloji ile avlandığıyla, normal bir insanın dudağına uçuklatacak, aklına durgunluk verecek bir sürecin nasıl mekanize edildiğiyle ilgileniyor. Ortada elbette ki dev bir savaşım, her satırına bir dram hakim olan bir kıyım var. Lakin bu seferberlik hali bir matematiğe bürünmüş artık. Dakikasında binlerce ölüm yaşanıyor, dalgaların ölümü çağırان sesi ve gemi motorlarının cehennemden gelen gürültüsü geminin mürettebatı için artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Denizin ortasında bir ölüm fabrikası var. Hem de onca hayatın içinde. Balıklar dev ağlarla gemiye çıkarılıyor. Muazzam bir pratiklikle kocaman fiçılara taşıyorlar. Daha sonra temizleniyorlar ve insanın ihtiyaç duymadığı parçaları sonsuz huzura kavuşuyor. Bütün bunlar, sanki sabah dokuzda başlayıp akşam altıda biten sıradan bir mesai çerçevesindeymiş gibi yapılıyor, denizin orta yerinde ölümün tek mahkemesi olmanın ağırlığı hiç kimse üzerinde fazladan bir baskı oluşturmuyor. Sadece bir duyusalığa sahip olmayan bir gemi, bir teneke yığını olan bitenin farkında sanki. Zira yosun tutmuş ve her dalgada biraz daha sarsılıyor. Sanki gitgide denizde vuku bulan, karadaki yaşamın da kaynağı olan mucizeyle tek vücut oluyor gemi.

Lucien Castaing-Taylor ve Verena Paravel, deneysel belgesellerinde bu geminin ve bu insanların kim olduğuyla hiç

ilgilenmiyor. Go-pro kameralar, bazen dakikalarca hiç hareket etmeden, müdahalesiz bir bakış bahşediyorlar. Sanki bir hayalet gibi, gündelik ritüellerinin peşinde koşan bir ölüm fabrikasının bütün ayrıntılarını kırılganlıkla seyrediyorlar. Doksan dakika boyunca neredeyse hiçbir diyaloga ya da monoloğa izin vermeden, sadece denize kulak vererek, mekanın gerçek kudret merkezini kişileştiriyorlar. Belgesel sinema adına akıl almaz derecede radikal bir şey yaparken bunun altını çizmek yerine asıl radikal olanın insanın dünyayı algılayış biçimi olduğunu vurguluyorlar denizin orta yerinde.

“Leviathan”, bir korku filmi. Sunduğu korkulara izleyenini hiçbir şekilde hazırlamıyor, duymak üzere olduğumuz korkuların reklamını yapmıyor, hatta anaakım korkularımızla ilgilenmiyor; ancak sesi ve görüntüyü sadece kusursuz bir gözün kullanabileceği şekillerde kullanıyor, içinde bulunduğu mekan neredeyse elle tutulur bir yer haline getiriyor. “Leviathan”ın geleceğe kalmak bağlamında muhtemelen en zayıf tarafı, sadece sinemada deneyimlendiğinde tam anlamıyla anlaşılabilir olacak olması. Zira üç boyutlu filmlerin çağında bundan daha boyutlusuna bir kez daha tanık olmak kısa vadede kolay görünmüyor.

“Leviathan”ı çengelle çekebilir misin? Dilini halatla bağlayabilir misin? Burnuna sazdan ip takabilir misin? Kancayla çenesini delebilir misin? Derisini zıpkınlarla, başını mızraklarla doldurabilir misin? Elini üzerine koy da, çıkacak çingarı gör. Bir daha yapmayacaksın bunu. Onu yakalamak için umutlanma...” Leviathan, İncil’de bu satırlarla geçiyor ve belgeselin başında da –belgeselin kendi adına konuştuğu tek anlarda- bu alıntının bir kısmıyla kısaca refere ediliyor. Bu sorular hiç şüphesiz ki, iki yönetmen tarafından insanoğluna yöneltiliyor. İnsan, engin denizde, asla yenemeyeceği bir canavarla, kazandığını sanarak ancak her an daha fazla hezimete uğrayarak savaşmaya devam ediyor. “Leviathan”, büyük bir hezimetin belgeseli...

Sinema anlatı metotlarını tekrar tekrar kullanarak aşındırdığında karşımıza çıkıp radikal yöntemleriyle sinema adına umut, insanlık adına karamsarlık bahşeden “Leviathan”, sinema tarihinde bir benzerine rastlamanın pek zor olduğu belgesellerden. Yapmaya çalıştığı şeyi o kadar başarılı ve o kadar tavizsiz yapıyor ki, izleyeni deniz ürünlerinden soğutup hayatına dair –en az belgeselin kendisi kadar- radikal kararlar aldırabilir. Zira insanın bir canavarla cebelleşirken takındığı umarsızlığına kayıtsız kalmak pek mümkün görünmüyor.

ROM-KOM'LAR YA DA 'DOĞA TARİHİ'

Hakan Bıçakçı'nın, şehir hayatını fantastik unsurları da katarak anlattığı romanı **"Doğa Tarihi"**nde yerli romantik komedilerin anti-tezini ortaya koymak gibi bir amacı olmadığı aşikâr. Ancak hikaye, şehir yaşamının **yerli romantik komedilerde** görünenden daha karanlık yönlerini, üstelik söz konusu filmlerin kahramanı olabilecek bir karakter üzerinden anlatıyor.

SON BİRKAÇ YILIN VİZYON TAKVİMİNE ŞÖYLE BİR BAKIN; YERLİ İŞİ ROMANTİK KOMEDİLERİN NE KADAR REVAÇTA OLDUĞUNU GÖRMENİZ İMKANSIZ. DEVAMI DA ÇEKİLEN “KOÇAN KADAR KONUŞ”,

niyetini adından belli eden “Romantik Komedi” serisi, “Dünyanın En Güzel Kokusu”, “Bana Masal Anlatma” vs. Daha çok Anglosakson türdeşlerinin etkisini taşıyan ama evliliğin bir ölüm kalım meselesi olduğunu kafamıza onlara göre çok daha sert yöntemlerle kazıyan filmler bunlar. Tabii ki teorideki hedef kitlesini yakalayabilmek için, iş gücü sahibi şehirli kadınlar odakta. Ancak burada şehirlilikte cinsel özgürlükten eser yok. Yeni model

romantik komedilerin kadınlarının büyük bir çoğunluğu, neredeyse klasik Yeşilçam’daki kadar kısıtlı bir ortamda cinselliklerini yaşayabiliyorlar. Sadece fonda Hilton veya 60’ların ‘modern’ villaları değil de plazalar, gym’ler, havalı lokantalar var. Evliliğin asıl mesele olduğu baştan cepte.

Romantik komedilerin, yeri geldiğinde ne kadar hınzır olabileceğine, kadın erkek rolleriyle nasıl dalga geçebileceğine dair sayısız örnek de bulmak mümkün tabii. (Erken dönem için sansür öncesi Lubistech komedileri, daha yakın bir örnek için ise “Aşkın (500) Günü/(500) Days Of Summer” tavsiye olunur) Ancak yeni dönem Türkiye yapımı romantik komedilerden bahsederken böyle bir okumaya girişmek baştan nafile bir çaba demek maalesef. Evliliği bir strateji konusu olarak kodlayan, kadınları hayattaki tüm amaçları uygun bir adayla nikah masasına oturmayı düşünen tiplerle temsil eden filmler bunlar. Ne var ki plazalar, gym’ler, lüks rezidanslar farklı hikayelerin de önünü açabilir. Bu farklı hikayelerden birisi de henüz beyazperdeye aktarılmayan anlatılardan; Hakan Bıçakçı romanı “Doğa Tarihi”. Tabii ki Bıçakçı’nın, şehir hayatını fantastik (ya da daha doğrusu halüsinatif) unsurları da katarak anlattığı “Doğa Tarihi”nde yerli romantik komedilerin anti-tezini ortaya koymak gibi bir amacı olmadığı aşikâr. Ancak hem hikaye, şehir yaşamının yerli romantik komedilerde görünenden daha karanlık yönlerini, üstelik söz konusu filmlerin kahramanı olabilecek bir karakter üzerinden anlatıyor. Hem de umut ‘Düzenbaz’ın ekmeği.

“Doğa Tarihi”, sanki bir Roman Polanski filmindeki gibi, kahramanının delilik halini katman katman işleyen bir olay örgüsüne sahip. Görünürde her şeyin tıkırında olduğu bir yaşamın arkasında saklı olan dengesizlikler, doyurulmadığından dolayı içinden çıkılmaz bir hal alan arzular, olay örgüsünün de temelinde. Ergenliğinde isyanını Slayer dinleyerek dile getiren ama geldiği noktada plazası, yaşadığı site ve

sadece evlilik için uygun bir aday olacağı düşüncesiyle beraber olduğu sevgilisi arasında yaşayan bir kadın

Doğa. Başka bir deyişle, olası bir yerli romantik komedinin kahramanı olarak da görebileceğimiz bir karakter. Onu romantik komedi kahramanlarına bağlayan temel nokta, bu hayatı sorgulamadan kabul etmesi, her şeyi kurallarına göre oynaması... Sevgililer günü hediyeleri, damga vurulması gereken ofis toplantıları, aynı ofiste çalışan ve içten içe nefret bilenen rakip yönetici... Aslında her şey Doğa’nın planladığı gibi gitse, bir yerli romantik komediye çok yakışacak bir hikaye. Ancak tabii ki “Doğa Tarihi” bir romantik komedi değil, Bıçakçı’nın da karakterinin planlarının gerçekleşmesini sağlamak gibi bir derdi yok. Zaman geçtikçe Doğa, ergenliğindeki haliyle şimdiki durumu arasında açılan gediğin içine düşüyor. Kendisini kanıtlaması gereken ofis toplantıları birer kabus dönüşüyor. Gizliden gizliye arzuladığı spor hocasına duyduğu ilgi içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Ve tabii ki her şeyi ‘olması gerektiği gibi yapan’, özel günlerde hediye almayı unutmayan sevgili de ancak bıraktığı etki kadar önemli olabiliyor Doğa’nın hayatında. Olası bir film uyarlamasının günümüz yerli romantik komedilerini nasıl ters köşeye yatırabileceği ortada. Sorgusuz sualsiz kabul ettiğimiz kadınlık ve erkeklik rollerinin aslında, tıpkı iskambil kağıttan evler gibi bir fiskeyle alaşağı olabileceğini, kariyerde ilerleme hayallerinin o kadar da masum olamayacağını romantik komedilerin kulağına fısıldayabilecek bir hikayeyi anlatıyor “Doğa Tarihi”... Site yaşamının, sevgililer günü hediyelerinin, iyi maaşın, kısaca her şeyin plana göre ilerlediği bir yaşamın bizi zannettiğimiz kadar koruyamadığının altını çiziyor. Tabii ki romantik komedi janrında da karanlıkta kalan bu unsurların aydınlığa çıkartılabilmesi mümkün. Ne yazık ki maalesef Türkiye’nin bu janrdaki üretimi henüz o aşamada değil. En azından karanlık bir anti-tezi çıksa belki o yoldan yürüyen de çıkar.

GURULDAYAN KALPLER

YÖNETMEN Ömer Uğur

OYUNCULAR Necip Memili, Algi Eke, Devin Özgür Çınar, Fırat Tanış, Tanju Tuncel, Hakan Meriçliler

YAPIM/SÜRE 2014 Türkiye, 96 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Kanal D (Barakuda)

**ÖZELLİKLE DE
ALGI EKE'NİN
PERFORMANSININ
ÖNE ÇIKTIĞI SAMİMİ
BİR KOMEDİ...**

ÜZERİMİZE YAĞMUR GİBİ YAĞAN, BİRBİRİNDEN SULU İÇERİKLİ, UCUZ VE PIYASA İŞİ YERLİ KOMEDİ FİLMLERİNİN ARASINDA “Guruldayan Kalpler” samimi ve yer yer de nitelikli bir komedi filmi. Sıkıcı ve didaktik olma tuzaklarına çok düşmeyen senaryosunun yanı sıra sanat dediğimiz kavramın sanatçılar ve halk arasında nasıl görüldüğünü tartışan ve bu anlamda düşündürme amacı da var.

İnşaat işçisi Yaşar, üç aylık maaşını vermeyen patronuna karşı direniş sergilerken diğer işçi arkadaşları tarafından tümüyle yalnız bırakılınca ortada kalır. Karısı Vicdan, iki çocuğu ve kaynanasıyla yaşayan Yaşar, arkadaşlarının oyununa gelip bilmeden bir hırsızlık vakasına karışır. Bakır ve alüminyum çalmak için girdiği mekan, Hülya adlı bir heykeltıraşın atölyesidir. Hülya, Yaşar’ın içten itirafından ve mahçubiyetinden etkilenerek ona yanında çalışma fırsatı verir. Böylece Yaşar çok yabancı olduğu bir dünyada kendisine güzel bir iş bulmuştur, ayrıca da ‘sürrealist sanat’la da tanışmış ve dünyası değişmeye başlamıştır...

2006’daki trajikomik 12 Eylül filmi “Eve

Dönüş”ten beri sinema filmi çekmeyen Ömer Uğur’un yönettiği film, zaman zaman karikatür mizahıyla – toplumsal komedi arasında gidip gelse de, yarısından sonra meseleyi biraz uzatsa da gerçekçi ve ‘güldürebilen’ bir komedi filmi. Sanatın çok uzağında olup da geçinme galesi içinde çırpınan bir kesim için de düşündürücü bir yandan.

Doğrusu bazen tipik oynak yerli komedi müziğinin fazla öne çıktığı filmde, bazı oyunculuklarda da dengesizlikler var. Kimisi sitcom’da gibiyken, kimisi daha gerçekçi görünüyorlar. Ama özellikle Yaşar’ın karısı Vicdan’ı oynayan Algi Eke’nin sıcacık ve komik performansı filme çok şey katıyor. Eke’nin kendine has komik bir tarzı var. Özellikle de Vicdan’ın sarhoş olduğu sahnede izleyenleri resmen gülmeye krizine sokuyor...

Algi Eke’nin komedi performansı.

Kimi zaman filme uymayan oynak müzikler...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

GİT BAŞIMDAN

★
YÖNETMEN Şahin Altuğ
UYUNCULAR Şahin İrmak,
Bülent Emrah Parlak, Aslı Tandoğan, Seda
Güven, Nevra Serezli,
YAPIM/SÜRE 2015 Türkiye, 94 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Yeni Film (Asteros)

SİNEMADA
DEFALARCA KEZ
ANLATILMIŞ BİR
HİKAYEYİ BİLE
ANLATAMAMAK!

30 'LU YAŞLARINDA OLMASINA RAĞMEN BASKIN BİR ANNENİN KANATLARI ALTINDA YAŞAYAN, ÇEKİNGEN, sessiz ve yumuşak başlı Latif, uzun zamandır görüştüğü kızarkadaşından ayrılmak isterken bir anda kendisini onunla evlenmek üzere bulur! Çünkü ayrılmak istediğini ona bir türlü söyleyememiştir. Ama büyük patlama tam da nikah masasında gerçekleşir ve Latif kendisine mikrofon uzatıldığı anda içindeki sese uyup büyük itiraflarda bulunur düğünden kaçır. Bu olay 'içindeki ses'in iyice dışarı çıkmasına vesile olur. "Dövüş Kulübü"ndeki Brad Pitt gibi başka bir adam olarak sadece Latif'e görünen Mansur, onu daha çok konuşması konusunda cesaretlendiriyordur artık. Latif kaçarken (aslında neden kaçıyor belli değil, kovalayan da yok!), Selin adlı çevreci bir kızla tanışacak ve ona yardım ederken gerçek aşkı da bulacaktır tabi ki...

Bu hikaye aslında Latif düğünü terkettiğinde bitiyor. Oraya kadar fena yürümeyen film, bu tip komedilerin formüllerini doğru takip ediyorken Latif'in yola çıkmasından itibaren bir 'yol filmi'ne

dönüşüyor. Bu dönüşüm hikayeyi açmıyor daha da daraltıyor. Çünkü filmin bundan sonrasında ne bir çatışma ne de kendisini merakla izleten bir öykü var. Latif, Mansur'un cesaretlendirmeleri eşliğinde yeni tanıştığı Selin'in çalınan arabasını ve içindeki kaplumbağayı (caretta caretta) bulmaya çalışıyor. Ama bu amaç o kadar zorlama ve yanlış bir seçim ki, bir süre sonra sanki film de kendi olaysızlığından sıkılıyor, video klip mantığında sahnelerle, müziklerle yol almaya başlıyor... Çünkü olay yok, ulaşılmaya çalışılan ciddi bir amaç yok. Latif'in artık sesini çıkaran bir adama dönüşmesi filmin ilk yarısında gerçekleşince filmin problemi de kalmıyor.

Bu kadar çok gişe filmi çekilen bir ülkede hâlâ böyle temel hataların yapıyor olması sinemamız açısından acı verici...

Latif'in 'hayır' dediği sahneye kadarki kısım...

Latif'in 'hayır' dediği sahneden sonraki kısım...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

SABIR

Bu hafta gösterime giren enfes **“Saul’un Oğlu”**yla (Saul Fia) nefesimizi kesen Macar yönetmen **László Nemes**, 2007 tarihli kısa filmi **“Sabır”**la (Türelem) **biçim ve içerik** bütünlüğünün ipuçlarını veriyor bize.

ORJİNAL ADI Türelem
(With A Little Patience)
YÖNETMEN László Nemes
YAPIM 2007 Macaristan
SÜRE 14 dk.

BU HAFTA GÖSTERİME GİREN İLK UZUN METRAJLI ÇALIŞMASI “SAUL’UN OĞLU”YLA (SAUL FIA) MACAR SİNEMASININ YENİ NESLİNİN GÜMBÜR gümbür geldiğini hissettiren László Nemes’in 2007 tarihli ilk kısa filmi “Sabır” (Türelem). Bu filmi izleyince, yönetmenin “Saul’un Oğlu”na giden yolu hangi taşlarla döşediğine dair net bir fikrimiz de oluyor.

“Saul’un Oğlu”ndaki gibi, 2. Dünya Savaşı’na ve Yahudi Soykırımı’na eğiliyor “Sabır”. İsmi işaret ettiği sabrı seyirciden de talep eden film, 14 dakikalık süresinin büyük bir kısmını tek karaktere odaklanarak geçiriyor. Bu karakter bir kadın. Kırsal bir alanda olduğunu anladığımız bir binaya giriyor, oranın çalışanlarından belli ki. Binaya girmeden önce, ona yaklaşan biri, bir broş veriyor kadına, o da cebine atıyor. Sonra birçok çalışanın olduğu binaya giriyor ve kendi masasına geçiyor. Arada bir broşu çıkarıp bakıyor, sonra yeniden cebine koyuyor.

Finaldeyse, dışarıdan bir kadın ağlaması duyuyor, yerinden kalkıp açık olan camdan bakıyor. İlk kez kamera ondan uzaklaşıp dışarıya dönüyor; o vakte kadar yakın plan takip ettiğimiz kadının bakış açısıyla olan biteni görüyoruz böylece: Nazi askerleri, bir grup Yahudi’yi ağaçlık bir alana toplamışlar, soyunmalarını istiyorlar. Yahudilerin bazıları soyunmuş, bazıları soyunma hazırlığında. Bunu gördükten sonra pencereyi kapatıp işine dönüyor kadın. Kapalı pencere görüntüsüyle de nihayete eriyor film.

Bu anlattıklarımızın yoruma ihtiyacı yok aslında. “Sabır”, herkes için farklı anlamlar ifade eden bu kavramın olanca can yakıcılığıyla yüzleştiriyor bizi. “Sabır”, o kadın için başka, anadan doğma soyunmaya zorlanan Yahudiler için başka, biz seyirciler için başka anlamlar ifade ediyor. Bazıları içinse hiçbir şey ifade etmiyor ne yazık ki!

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Bu filmleri biz ne zaman izleriz?

“Toz Bezi”, “Genç Pehlivanlar” ve “Rauf” un Berlinale’de ilgiyle karşılaştığını okuyoruz, festivalden bildiren meslektaşların yazılarından. Ve pek merak ediyoruz, en kısa zamanda nerede bu filmleri izleriz diye. Umarız festivalden ödülleriyle dönerler!

2- Onur Saylak, “Daha” ile yönetmenliğe devam diyor

Oyuncu Onur Saylak, Doğu Akal ile birlikte “Orman” adlı kısa filmle yönetmenliğe geçmişti. Saylak, yönetmenliğe iddialı bir projeye devam edecek. Yine Akal ile birlikte yöneteceği uzun metraj film projesinde, yazar Hakan Günday’ın “Daha” sını sinemaya uyarlayacak.

3- Ferzan Özpetek’ten rüya kadro

Ferzan Özpetek, kendi yazdığı “İstanbul Kırmızısı” kitabından uyarladığı yeni filmini Türkiye’de

çekeceğini ilan etmişti. Yakın zamanda da filmin oyuncu kadrosu belli oldu. Kimler yok ki? Halit Ergenç, Tuba Büyüküstün, Mehmet Günsür ve Nejat İşler’in filmde rol alacağı kesinleşti. Yönetmen, kendi yaşamından izler taşıyan filmin çekimlerine önümüzdeki günlerde başlayacak.

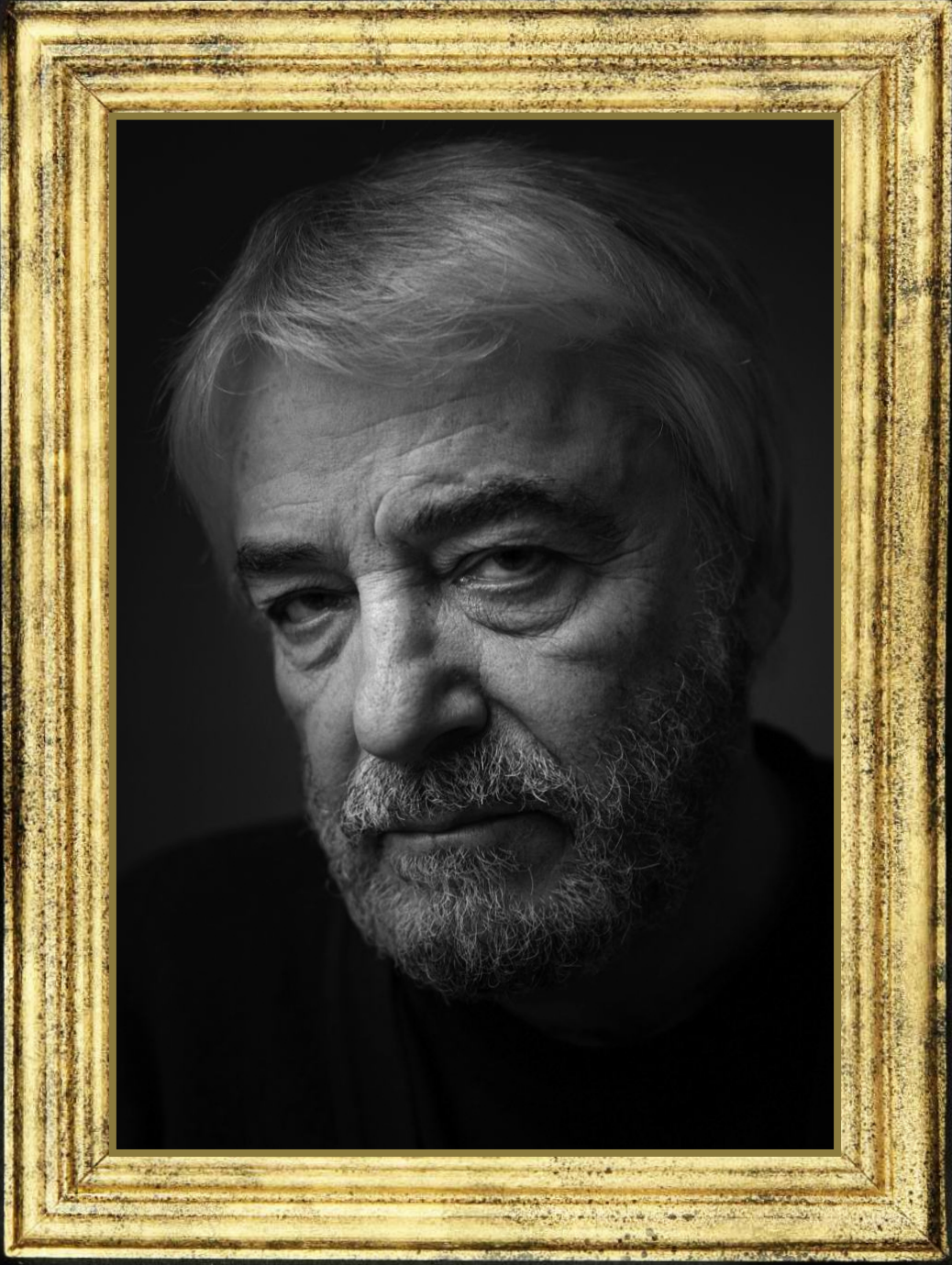
4- Yönetmenlerden ders gibi sözler

Yönetmenlerin sinema üzerine düşünceleri her daim ilgi görür. Söyledikleri bir cümle bazen genç kuşaklara bir pencere bile açabilir. Rıza Oylum, “Dünya Yönetmenlerinden Sinema Dersleri” adlı kitabında Kurosawa, Bergman, Wajda, Angelopoulos, Tarkovski, Truffaut, Solanas, Loach, Bertolucci, Kieslowski, Herzog, Haneke, Fassbinder, Sokurov,

Zhang Yimou, Kim Ki-Duk, Wong Kar Wai, Cafer Penahi ve Park Chan-Wook’un sinema üstüne görüşlerini toplamış. Elleri sağlık!

5- Nar Film’den sinema atölyesi

Yönetmen Özcan Alper ile yazar Bülent Usta, Kadıköy’de bulunan Nar Film’de 10 hafta sürecek bir sinema atölyesine başlıyor. 8 Mart’ta başlayacak atölyeye Emin Alper, Feza Çaldıran, Engin Altındaş, Baptiste Gacoïn ve Soner Alper de misafir eğitmen olarak katılacaklar. Sinema ile ilgilenenlere duyurulur. Ayrıntılı bilgi için: 0 216 418 42 06...

SAYGIYLA ANIYORUZ...
ANDRZEJ ZULAWSKI
1940 - 2016

“15 YILDIR FİLM ÇEKMEDİĞİM İÇİN ÇOK MUTLUYUM. BELKİ DE HAYATIMIN EN GÜZEL DÖNEMİYDİ BU. GERÇEKTEN İLGİNÇ ŞEYLERLE MEŞGULDÜM, YAŞAMAK GİBİ.”

Andrzej Zulawski